

Der har saa været Uoverensstemmelse mellem Tingene angaaende det nærmere Forhold med Hensyn til disse Kommuneafstemninger. Selve Princippet er godkendt i begge Rigsdagens Ting, men fra den ene Side er der holdt paa, at Afgørelsen skulde være afhængig af, om et større Procenttal af Vælgerne stemte for eller imod, og man har fra Landstingets Side foreslaaet 35 pCt. af samtlige Vælgere. Fra Folketingets Side har man holdt paa, at almindeligt Flertal skulde være afgørende uden Hensyn til, hvor mange der mødte, idet man har fundet det aldeles urimeligt at opstille Forholdet her paa en ganske anden Maade, end man gør i alle andre Tilfælde. Det vilde ikke være rigtigt at holde paa, at der skal være et Flertal paa 35 pCt. af samtlige Vælgere, thi for saa vidt der ikke viser sig en saadan Interesse for Deltagelsen i Afgørelsen, at dette Tal naas, vil Forholdet jo være det, at det bliver dem, som blev hjemme, de ligegyldige, der kommer til at faa Afgørelsen med Hensyn til Beslutningens Udfald, og en saadan Bestemmelse kan man dog ikke træffe, Ordningen maa være en saadan, at der kan blive en Afgørelse ved selve Afstemningen.

Det nye, som er tilføjet, er derfor dette, at saafremt de 35 pCt. ikke naas i første Omgang, skal der inden fire Uger derefter foretages en ny Afstemning, og ved denne Afstemning er almindeligt Flertal afgørende uden Hensyn til, hvor mange der møder. Formøntlig er der her truffet en Bestemmelse, som alle kan slutte sig til. Naar der er sagt, at det kun vil føre til, at Folk skal ulejliges med Hensyn til at stemme to Gange, er det en komplet Misforstaaelse. Det, som vil blive Følgen af denne Bestemmelse, er, at man fra begge Sider anstrenger sig for i første Omgang at møde saa talrigt, at man kan slippe for den anden Omgang. Hovedsagen er imidlertid, at man ikke gaar til at fastsætte en Bestemmelse, hvorefter de ligegyldige, de, som bliver hjemme, faar Afgørelsen.

Endelig skal jeg til Slutning omtale Erstatningsbestemmelsen. Her er Forholdet det, at der efter Flertallets Indstilling, naar Bevillingstiden er udløbet, ikke er Tale om noget som helst Krav paa Erstatning. Naar en Mand har taget mod en Bevilling paa et bestemt Aaremaal, er det givet, at han intet som helst Krav har paa Erstatning, naar Bevillingstiden er udløbet. Et saadant Krav kender man heller ikke fra noget som helst andet Forhold. Naar der indgaas en Overenskomst paa et bestemt Aaremaal, har ingen af Parterne, naar dette Aaremaal

er forløbet, noget Krav, for saa vidt som Kontrakten i øvrigt er opfyldt. Fra anden Side var der imidlertid fremsat den Indvending herimod, at der muligvis kunde tænkes saadanne Forhold, hvor en Ansøger ikke turde gaa ind paa at tage en Bevilling f. Eks. paa 5, 10 eller 4 Aar — ja, nu kan det jo ikke blive paa 10, men højst paa 8 Aar.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse bemærke, at her er ikke Tale om, at man siger, at Bevillingstiden skal være 8 Aar, og at alle de kommunale Vedtægter skal omlaves. De skal kun omlaves, for saa vidt de har en Bevillingstid, der ligger over 8 Aar; 8 Aar er sat som Maksimum, og i de kommunale Vedtægter fastsættes fremdeles Bevillingstiden, saa den kan sættes til 4 Aar eller 2 Aar, ja, til 1 Aar, hvis man finder det praktisk; det er slet ikke udelukket.

Vi har saa ment, der var Grund til at indsætte en Bestemmelse, der giver Mulighed for Ydelse af Erstatning. Naar f. Eks. Kommunen finder, at en Andraget absolut bør have en Bevilling, men denne ikke tør gaa ind paa at tage en Bevilling paa 5 Aar, medmindre Bevillingsmyndighederne vil love ham en Erstatning, hvis Bevillingen ikke fornys efter Bevillingstidens Udløb, saa finder vi at burde sige: Ja, det maa Kommunen have Ret til, men saa skal det forud være fastslaaet i Bevillingen, at han har Krav paa denne Erstatning. Det er det eneste Tilfælde, hvor der kan være Tale om Erstatning efter Bevillingstidens Udløb.

I øvrigt skal jeg ikke udtale mig videre, da det ikke er muligt at fremføre noget nyt, men jeg fandt, det var min Pligt at gøre opmærksom paa de Uoverensstemmelser, der er mellem Flertallets og Mindretallets Indstillinger. Jeg skal hermed anbefale at stemme for Flertallets Indstilling; det forekommer mig, at den vil bringe os ud over uheldige Forhold i Øjeblikket, bringe Lovens Indhold mere i Overensstemmelse med de faktiske Forhold og give et nyt Grundlag at arbejde videre paa; og jeg haaber, det skal blive et Grundlag, som fører til en sund og god Udvikling af disse Forhold i vort Samfund.

Pürschel: Paa det største Mindretals Vegne skal jeg tillade mig at gøre nogle Bemærkninger om Lovforslaget og Fællesudvalgets Betænkning. Jeg vil begynde med at sige, at det er ganske ejendommeligt at se, hvorledes der ogsaa for Lovforslag gives noget, der hedder Chance-sejlads, hvorledes et Forslag, som i lang Ting ligger og driver i fuldkommen Vind-